

12

Nasledujúce ráno som sa zobudila o ôsmej, nakrámila Boyda a predávkovala sa ďalšími Rubinými vrchárskymi raňajkami. Moja hostiteľka si psa nesmierne obľúbila a dnešné citáty z Písma velebili ryby vo vodách, vtáctvo vo vzduchu a všetko živé, čo sa plazí po zemi. Rada by som vedela, či sa Boyd zaraďuje medzi plazy, ale tú otázku som si radšej nechala pre seba.

Ryan sa zjavil, až keď som odchádzala z jedálne. Buď vstal ešte predom mnou a už sa stihol naládovať, alebo sa dnes teplé lievance, slaninu a ovsenú kašu rozhodol vynechať. Včera večer sme sa vrátili od Indiána Joa okolo jedenástej a on si, pochopiteľne, neodpustil zvyčajné pozvanie. Rozlúčila som sa s ním na prednej verande a nechala ho hojsť sa bezo mňa.

Kráčala som po schodoch k Magnólii, keď mi zazvonil telefón. Bola to Primrose, volala z provizórnej márnice.

„Vy asi vstávate so spiacimi.“

„Bola si už vonku, dušička?“

„Ešte nie.“

„Je tam nádherné ráno.“

„Dostali ste ten fax?“

„Samozrejme. Preštudovala som si postupy, diagramy a tabuľky a urobila podľa nich všetky merania.“

„Ste úžasná, Primrose!“

Posledné schody som už brala po dvoch, vletela som do svojej izby a otvorila zložku číslo 387. Zapísala som si nové čísla a potom sme porovnali Primrosine údaje s tými, čo som zozbierala sama.

„Všetky vaše merania sa na milimeter zhodujú s mojimi,“ skonštatovala som. „Ste fakt dobrá.“

„A čo si si myslela?“

S pocitom zadosťučinenia, že sme v meraní nezistili nijaké odchýlky, som sa jej poďakovala a spýtala sa, kedy by som sa mohla zastaviť po kópiu tej kapitoly. Navrhla, že sa stretneme o dvadsať minút pri vstupe na parkovisko. V márnici som podľa nej, bohužiaľ, stále nežiaduca osoba.

* * *

Primrose ma už asi vyzerala, lebo len čo som odbočila z hlavnej cesty, vyšla zo zadného vchodu do márnice a vykročila cez parkovisko, v jednej ruke paličku, v druhej igelitku zo samoobsluhy.

Medzitým pristúpil ku mne strážnik, prečítal si moju poznávaciu značku a skontroloval ju s údajmi na svojom zozname. Potom odmietavo zavrtel hlavou, zdvihnutou rukou ma zastavil a druhou mi naznačil, aby som vycúvala. Primrose podišla k nemu a čosi mu povedala.

Strážnik naďalej nesúhlasne gestikuloval a krútil hlavou. Primrose sa naklonila tesne k nemu a znova sa mu prihovorila ako stará černoška, čo prehovára do duše mladému černochovi. Strážnik zagúľal očami, potom si skrížil ruky na prsiach a díval sa za Primrose, ktorá ďalej kráčala k môjmu autu ako päťhviezdičkový generál v kanadách, maskáčoch a s babkovským uzlom na hlave.

Opierajúc sa o palicu, podala mi igelitku cez okno. Tvár jej na okamih zväžnela, potom jej oči rozžiaril úsmev a povzbudzujúco ma potľapkala po pleci. „Tie štrapácie si nevšímaj, Tempe. Nič si neurobila a čoskoro na to prídu.“

„Ďakujem, Primrose. Máte pravdu, ale je to ťažké.“

„Jasné, že je. Ale ja sa stále za teba modlím.“

Jej hlas bol utišujúci ako *Brandenburský koncert*.

„Jednoducho zatiaľ ži tak, ako keby každý deň bol tvoj posledný. A daj si na tom kurevsky záležať.“

S tými slovami sa zvrtila a zamierila späť k márnici.

Len zriedkakedy som počula Primrose Hobbsovú nadávať.

* * *

Keď som sa vrátila do svojej izby v penzióne, vytiahla som kópiu kapitoly, nalistovala tabuľku IV, zanesla odmerané hodnoty a urobila výpočty.

Chodidlo patrilo americkému Indiánovi.

Prepočítala som to znovu, tentoraz pomocou druhého vzorca.

Hoci sa výsledok priblížil k rozpätiu pre Afroameričanov, chodidlo naďalej spĺňalo parametre pôvodných obyvateľov Ameriky.

George Adair bol beloch, Jeremiah Mitchell černocho. Nezvestného rybára a muža, čo si požičal susedovu sekeru, môžem teda pustiť z hlavy.

Majiteľom môjho chodidla bol pravdepodobne Daniel Wahnetah. Ak sa medzičasom už sám nevrátil do rezervácie.

Pozrela som na hodinky. Trištvrte na jedenásť. Dosť neskoro.

Šerifku som na stanici nezastihla. Nie. Domov jej volať nebudú. Nie. Číslo jej pageru mi nepovedia. Je to súrne? Len čo sa ukáže, povedia jej, že som volala.

Dočerta. Prečo ešte nemám číslo Crowovej pageru?

Ďalšie dve hodiny som sa venovala nepodstatným činnostiam, čo mi spontánne prichádzali na um, ani nie tak preto, aby som tým dosiahla nejaký cieľ, ako skôr preto, aby som sa zbavila napätia. Behavioristi tomu hovoria presmerovanie.

Po chvíľke prania, kde hlavnú úlohu zohrali moje nohavičky a umývadlo v kúpeľni, som si roztriedila a upratala obsah aktovky, vymazala nepotrebné súbory z notebooku, urobila bilanciu doterajších výdavkov a upravila Rubinu zbierku sklenených zvieratiek. Potom som zatelefonovala dcére, sestre a svojmu odlúčenému manželovi.

Pete nedvíhal. Usúdila som, že je ešte stále v Indiane. Ani Katy sa neozývala, v jej prípade mi však nenapadlo nijaké vysvetlenie. Harry som mala na uchu štyridsať minút. Dozvedela som sa, že odchádza zo zamestnania, že ju bolia zuby a že chodí s nejakým Alvinom z Dentonu. Alebo Dentonom z Alvinu?

Práve som skúšala jednotlivé melódie vyzváňania na svojom mobilnom telefóne, keď ku mne z dvora doľahlo čudné vytie, akoby tam kvílil vlkolak z filmu Bélu Lugosiho. Pozrela som von cez sieťku proti hmyzu a uvidela Boyda, ako sedí uprostred koterca, hlava zaklonená a z hrdla mu vychádza neprijemný nariekavý zvuk.

„Boyd!“

Prestal zavýjať a rozhliadal sa okolo seba. Kdesi v údolí kvílila siréna.

„Som tu hore!“

Pes sa postavil a naklonil hlavu, z papule mu vykĺzol fialový jazyk.

„Pozri sem, chlapče!“

Naklonil hlavu na druhú stranu.

„Tu hore!“ Tlesla som dlaňami.

Čau-čau sa zvrtol, odbehol na koniec koterca, sadol si a pokračoval v ľúbostnej piesni venovanej sanitke.

Prvé, čo si človek všimne pri stretnutí s Boydom, je neprimerane veľká hlava. Začínalo byť však jasné, že lebečná kapacita nijako nesúvisí s veľkosťou Boydovho intelektu.

Schmatla som bundu a remienok a pobrala som sa von.

Bolo stále teplo, ale oblohu pomaly zapĺňali mraky s tmavými flakmi uprostred. Bunda sa mi trepotala vo vetre, čo preháňal lístie a ihličie po štrkovej ceste.

Tentoraz sme zamierili najprv do svahu. Boyd vystrelil prvý, šteká a odľhal, keď sa mu do krku zarezal obojek. Behal od stromu k stromu, oňuchával ich a značkoval, zatiaľ čo ja som sa kochala výhľadmi na údolie. Obaja sme si užívali hory po svojom.

Prešli sme asi trištvrte kilometra, keď Boyd náhle stuhol a prudko zdvihol hlavu. Srst' na chrbte sa mu naježila, z potvorenej papule sa vydralo hrdelné vrčanie. Bol to rozhodne iný zvuk, než akým sprevádzal húkanie sirény.

„Čo je, chlapče?“

Pes ma ignoroval, vyrazil vpred ako strela, vytrhol mi remienok z ruky a vrhol sa do lesa.

„Boyd!“

Dupala som a šúchala si dlaň. „Doparoma!“

Počula som, ako upaľuje medzi stromami a šteká, akoby naháňal zlodeja na vrakovisku.

„Boyd, ku mne!“

Brechot neutíchal.

Zišla som z cesty a vydala sa za ním do lesa, pričom som sa neubránila nutkaniu zanadávať si aspoň na jedného tvora, čo sa plazí po zemi. Našla som ho necelých desať met-

rov od okraja lesa, skákal sem a tam okolo bieleho duba a na čosi šialene brechal.

„Boyd!“

Vôbec si ma nevšimal, ďalej pobehoval, štekal a dorážal do stromu.

„BOYD!“

Zastal a pozrel na mňa.

Psy majú pevné lícne svalstvo, preto nedokážu meniť výraz. Nevedia sa usmievať, mračíť ani strúhať grimasy. Boydove obrvy však napriek tomu urobili pohyb, ktorý očividne vyjadroval nedôveru.

Zbláznila som sa?

„Boyd, sadni!“ Namierila som naňho prst a držala ho dôrazne zapichnutý vo vzduchu.

Pozrel na dub, potom znovu na mňa a sadol si. S vystretým prstom som sa pobrala k nemu a zdvihla zo zeme remienok.

„Tak poď, ty smradúch,“ povedala som, pohladkala ho po hlave a začala ho ťahať späť k ceste.

Boyd sa zvrtoľ, zaštekal zopár ráz na dub, potom sa zase otočil ku mne a znovu urobil ten pohyb obrvami.

„Čo je?“

Vííí. Vííí. Vííííí!

„Tak dobre. Ukáž mi, čo si našiel.“

Povolila som remienok a on ma okamžite vliekol ku stromu. Pol metra od neho zaštekal a prudko sa zvrtoľ, oči sa mu leskli od vzrušenia. Rozhrnula som zem bagančou.

Medzi bodliakmi ležala mŕtva veverička s prázdnyimi očnicami, hnedé tkanivo pokrývalo kosti ako temný kožený rubáš.

Pozrela som na psa. „Kvôli tomuto sa tak ježiš?“

Spustil sa na predné, zadok vystrčený do vzduchu, potom sa narovnal a dvakrát odskočil dozadu.

„Je mŕtva, Boyd.“

Hlava sa naklonila, chĺpky nad očami zakrúžili.

„Poďme, ty udatný stopár.“

Zvyšok prechádzky prebehol bez mimoriadnych udalostí. Boyd nenašiel už nijakú ďalšiu zdochlinu a obaja sme si vychutnali beh dolu kopcom. Prekvapenie ma čakalo až

za poslednou zákrutou. Pred penziónom som uvidela policajné auto so znakom úradu šerifa okresu Swain.

Lucy Crowová stála na schodíkoch pred vchodom, v jednej ruke držala limonádu značky Dr. Pepper, v druhej klobúk. Boyd zamieril rovno k nej, vrtel chvostom a jazyk mu visel z papule ako fialový úhor. Šerifka položila klobúk na zábradlie a kamarátsky našuchorila psovi sršť. Túlil sa k nej a oblizoval jej ruku, potom sa skrútil do kľbka na verande, bradu medzi labami, a zatvoril oči. Boyd Zabijak.

„Rozkošný dunčo,“ povedala Crowová a utrela si zaslintanú dľaň o zadok nohavic.

„Zverili mi ho na pár dní.“

„Psy sú skvelí spoločníci.“

„Hm.“

Očividne nezažila ani chvíľku s Boydom.

„Rozprávala som sa s Wahnetahovou rodinou. Daniel sa ešte stále neukázal.“

Čakala som, kým sa napije.

„Vraj meral stošesťdesiatosem centimetrov.“

„Mal problémy s nohami?“

„Zjavne sa na nič nestažoval. On toho celkovo veľa nehovoril, bol rád sám. Ale je tu istá zaujímavosť. Jedno z Danielových táborísk sa nachádza na mieste, ktorému sa hovorí Kozie rameno.“

„A kde je to Kozie rameno?“

„Čo by ste kameňom dohodili od vašej múrom obohnanej usadlosti.“

„Nie.“

„Veru tak.“

„Zdržiaval sa tam, keď zmizol?“

„Jeho príbuzní to presne nevedia, ale tam sa ho vybrali hľadať najprv.“

„Aj ja mám niečo,“ nadhodila som. Vzrušenie vo mne narastalo každou sekundou.

Povedala som jej o klasifikácii pomocou diskriminačných funkcií, podľa ktorej sa kosti nájdeného chodidla najväčšími približujú parametrom domorodých amerických Indiánov.

„Získate už teraz povolenie na prehliadku?“ spýtala som sa.

„Na základe čoho?“

Začala som odrátavať na prstoch jeden dôkaz za druhým. „Vo vašom okrese sa stratí starší Indián. Ja mám časť tela, ktorá zodpovedá jeho profilu. Táto časť tela sa našla neďaleko miesta, čo nezvestný často navštevoval.“

Zdvihla obočie a začala vypočítavať ona. „Máme časť tela, ktorá nemusí, ale môže súvisieť s leteckou katastrofou. Starca, ktorý môže, ale nemusí byť mŕtvy. A usadlosť, ktorá môže s obidvoma nejako súvisieť, ale zároveň s nimi nemusí mať vôbec nič spoločné.“

A tušenie antropologičky, ktoré môže i nemusí byť dielom samého Satana. To som však nahlas nepovedala.

„Poďme sa aspoň pozrieť na to jeho táborisko,“ naliehala som.

Chvíľu uvažovala, potom zaškúlila na hodinky. „To by som mohla.“

„Dajte mi päť minút.“ Ukázala som na Boyda.

Prikývla.

„Tak poď, vstávaj, chlapče!“

Psia hlava sa zdvihla, obrvy zvrástili.

Čosi mi napadlo. Mŕtva veвериčka! Vďaka svojej práci som nezvyčajne citlivá na pach rozkladu, a predsa som tentoraz nezaznamenala ani najmenšiu stopu. Boyd začal vystrájať už vo vzdialenosti desiatich metrov.

„Mohol by pes ísť s nami?“ spýtala som sa. „Nie je vy-cvičený na mŕtvoly, ale dokáže celkom dobre vystopovať zdochlinu.“

„Fajn, ale už sedí vzadu.“

* * *

Od havárie lietadla Air TransSouth uplynulo jedenásť dní. Všetky ostatky odviezli do márnice a z horského svahu zväžali posledné časti vraku. Záchranná operácia sa chýlila ku koncu a zmena bola viditeľná všade.

Okresná cesta bola už opäť prístupná, len jeden šerifkin zástupca strážil vjazd na cestu lesnej správy. Rodiny obe-tí a zástupcovia médií odišli a parkovisko na vyhliadkovej plošine slúžilo už len niekoľkým posledným vozidlám.

Crowová zašla s autom až na koniec cesty, zhruba trištvrte kilometra za lesnou skratkou k miestu havárie a vypila

motor. Napravo od nás sa ťahal veľký žulový výbežok. Priplá si vysielacčku na opasok, prešla krížom cez štrkovú cestu a vykročila do kopca.

Založila som Boydovi vodidlo a nasledovala ju, pričom som ho držala čo najbližšie pri sebe. Po piatich minútach šliapania šerifka zabočila doľava a zmizla povyše na svahu medzi stromami. Podvolila som sa Boydovi a dala sa ním vláčiť v jej stopách.

Terén sa strmo dvíhal, potom sa narovnal a po niekoľkých metroch prudko klesal do údolia. Čím viac sme sa vzdávali od cesty, tým hustejší bol les okolo nás a všetko začalo vyzeráť rovnako. Orientačné body, ktoré poskytla Wahnetahova rodina, boli však pre šerifku dosť zrozumiteľné. Našla vyšliapaný chodník, čo jej opísali, a po ňom sme sa dostali k úzkej lesnej ceste. Nevedela som určiť, či je to tá istá zväžnica, čo viedla popri svahu, kam dopadli trosky lietadla, alebo nejaká iná jej podobná.

Po štyridsiatich minútach Crowová našla Danielovu chatrč, stála medzi bukom a borovicou pri malom potôčiku. Sama by som určite prešla okolo nej bez povšimnutia.

Táborisko vyzeralo, akoby ho niekto vybudoval za jedno popoludnie. Chatrč zbúchaná z dreva, namiesto podlahy udupaná zem, strecha z hrdzavého plechu, vpredu trochu predĺžená, aby sa pod ňu vošla hrubo otesaná lavička pri dverách. Vľavo pred chatrčou stál drevený stôl a ďalšia lavička, vpravo trčal zo zeme peň spileného stromu. Vzadu sa na kope všíli fľaše, plechovky, pneumatiky a ďalší odpad.

„Čo myslíte, ako sa sem dostali tie pneumatiky?“ spýtala som sa.

Crowová pokrčila plecami.

Opatrne som pootvorila dvere a nazrela dnu. V prítmí som rozoznala poľné lôžko, hliníkovú záhradnú stoličku a skladací stolík, na ktorom stál zhrdzavený kempingový varič a súprava plastových tanierov a pohárov. Rybárske náčinie, vedro, lopata a lampáš viseli na klincoch zatĺčených do steny. Na zemi stáli zoradené plechovice s petrolejom. To bolo všetko.

„Nechal by tu ten starý muž svoj rybársky výstroj, keby sa chystal presunúť ďalej?“

Ďalšie myknutie plecami.

Nemali sme nijaký konkrétny plán, a tak sme sa so šerifkou rozhodli, že sa rozdelíme. Ona bude pátrať po stopách na brehu potoka, ja sa vyberiem do lesa. Môj psí spoločník si spokojne striedavo ňuchal a ulavoval.

Keď som sa vrátila z lesa, priviazala som Boyda k nohe stola a zamierila do chatrče. Dvere som otvorila dokorán a podložila ich kameňom. V chatrči páchlo plesňou, petrolejom a muškátovým vínom. Spod každého predmetu, ktorým som pohla, sa rozutekali stonožky a v jednom okamihu mi po ruke prebehol kosec. Nenašla som nič, čo by naznačovalo, kam sa Daniel Wahnetah podel či kedy chatrč opustil. Ani prečo.

Crowová sa znovu objavila vo chvíli, keď som sa prehrabávala v kope odpadkov za chatrčou. Po tom, čo som špicou baganče odkopla niekoľko desiatok fliaš od vína, plechoviek od sušenok a prázdnych konzerv od hovädzieho guláša bez akéhokoľvek výsledku, vzdala som sa a vybrala za ňou.

Stromy šelestili vo vetre. Listy sa vznášali nad zemou ako pestrofarebné plachetnice a na streche škripal uvoľnený roh zhrdzaveného plechu. Vzduch bol hustý a ťažký, ale všetko vôkol nás bolo v pohybe.

Crowová vedela, čo mi chodí po rozume. Bez slova vytiahla z bundy malý atlas a začala v ňom listovať. „Ukážte mi to miesto,“ povedala a podala mi ho.

Mapa, ktorú nalistovala, detailne znázorňovala časť územia okresu Swain, kde sme sa práve nachádzali. Pomocou vrstevníc, okresnej cesty a zväžnic som lokalizovala miesto havárie. Potom som podľa neho odhadla polohu domu s dvorom a ukázala ju na mape.

„Tu.“

Crowová prešla skúmavým pohľadom topografiu okolo môjho prsta.

„Ste si istá, že tam stojí nejaký dom?“ Jej hlas prezrádzať nemalé pochybnosti.

„Áno.“

„Odtiaľto je to zhruba kilometer.“

„Pešo?“

Prikývla, pomalšie než zvyčajne.

„Pokiaľ viem, tadiaľto nevedie žiadna cesta, takže si to strihneme cez les.“

„Dokážete nájsť to miesto?“

„Áno.“

* * *

Hodinu sme sa prepletali pomedzi stromy a predierali krovím, štverali sa do svahu a zliezali do údolí, postupujúc trasou, ktorá bola pre Crowovú jasná, zatiaľ čo pre mňa po celý čas neviditeľná. Nakoniec sme pri mohutnej starej borovici s hrčovitým drapľavým kmeňom natrafili na chodník, ktorý som dokázala rozoznať už aj ja.

Prišli sme po ňom k vysokému múru, ktorý som si ešte ako-tak pamätala zo svojej poslednej návštevy. Zbystrila som všetky zmysly, keď sme kráčali ďalej popri kamennom múre obrastenom machom. Kdesi zaškriekala sojka, ostro a prenikavo, a v tej chvíli akoby sa mi scvrkla koža na celom tele. Niečo tam bolo. Vedela som to.

Boyd ďalej snoril a vetril, moje napätie očividne nebral na vedomie. Obrútila som si remienok okolo dlane a zovrela ho tuhšie.

Niekoľko metrov pred nami sa múr lomil do pravého uhla. Crowová zabočila smelo za roh a ja som ju nasledovala. Vodidlo som držala tak pevne, až sa mi nechty zarezávali do dlane.

Zhruba v troch štvrtinách múru sa les končil. Crowová zastala a my s Boydom sme ju rýchlo dobehli.

Vľavo pred nami som zazrela ďalší múr, za ním sa dvíhalo kamenné priečelie domu. Už som sa zorientovala. Prišli sme k usadlosti zozadu; dom stojí pred nami, zadnou stranou k hradbe. Múr, popri ktorom sme sem prišli, obklopoval väčší priestor, než ten, ktorý som si všimla, keď som tu bola prvý raz. Malý dvor stál uprostred väčšieho dvora.

„No to ma podrž!“ Crowová siahla po zbrani a odistila ju.

Zavolala rovnako ako predtým ja. Potom ešte raz.

S očami na stopkách a napnutými ušami sme sa priblížili k domu a vyšli po schodoch. Okenice boli stále zatvorené, okná zatiahnuté. Zmocnil sa ma rovnaký pocit nepríjemnej predtuchy ako prvý raz.

Crowová pristúpila z boku ku dverám a naznačila mi, aby som ju nasledovala. Keď sme s Boydom zastali za ňou, zaklopala. Nič. Zaklopala ešte raz a predstavila sa. Ticho.

Šerifka zdvihla hlavu a rozhliadla sa po okolí. „Nijaké telefónne káble. Ani elektrické vedenie.“

„Mobil a generátor.“

„Možno. Alebo tu už nikto nebýva.“

„Chcete vidieť ten malý dvor?“

„Nie, bez povolenia na prehliadku tam nevkročím.“

„Ale, šerifka...“

„Bez povolenia nemôžem.“ Upierala na mňa zrak bez jediného žmurknutia. „Ideme. Pozývam vás na limonádu.“

V tej chvíli sa spustil ľahký dážď. Počúvala som, ako kvapky ticho klopajú na strechu verandy, a narastalo vo mne sklamanie. Má pravdu. Nemôže sa riadiť iba mojím tušením. Ale každá bunka mojej bytosti mi hovorila, že máme na dosah niečo dôležité. Niečo zlé.

„Mohla by som s Boydom obehnúť pozemok, či niečo nenájde.“

„Ak neprelezie múr, nie som proti. Ja zatiaľ skúsím nájsť príjazdovú cestu. Ak sem niekto chodí, môže sa sem dostať len autom.“

Štvrťhodinu sme sa s Boydom predierali krovím západne od domu podobne ako pri mojej prvej výprave. Pes nijako nereagoval. Začínala som tušiť, že s tou veвериčkou to bola iba náhoda, ale napriek tomu som sa rozhodla pre posledný pokus a okrajom lesa sme sa vybrali tam, kde sa stromy končili a začínal múr druhej ohrady. Toto bude panenské územie.

Boli sme asi šesť metrov od múru, keď Boyd prudko šklbol hlavou. Telo sa mu naplo a chlpy na chrbte zježili. Zavrteľ ňufákom, zavetrel a zavrčal tak divo a zlovestne, ako som ho počula vrčať iba raz. Potom vyrazil vpred, takmer sa zaškrtil, a štekal ako zmyslov zbavený.

Potkýnala som sa za ním, len-len že som ho udržala na vodidle.

„Boyd! Stoj!“

Rozkročila som sa a zovrela remienok oboma rukami. Pes sa stále mykal, napínal svaly, hrabal prednými labami niekoľko centimetrov nad zemou.

„Čo je, chlapče?“

Obaja sme to vedeli.

Chvíľu som váhala, srdce mi búšilo v hrudi ako zvon. Potom som rozmotala remienok a pustila ho.

Boyd sa prirútil k múru a necelé dva metre južne od zadného rohu začal šialene brechať. Videla som, že murivo na tom mieste sa rozpadá a zo tucet kameňov sa už stihol uvoľniť, takže medzi zemou a základmi múru zostala škára.

Pribehla som ku psovi, klakla si vedľa neho a preskúmala otvor. Pôda bola vlhká a neprirodzene sfarbená. Obrátila som odpadnutý kameň a uvidela tucet malých hnedých predmetov.

Hneď som vedela, čo Boyd našiel.